

(ו) לשון התוספתא דטהרות
 "ג' כ" הוא וי"ל צדקין
 וזו מטבילין אותו ומסרין לו
 וזולין לשם תרומה אם היה
 דע לשמור את גופו אוכלין
 "ג' ג' גופו לשמור את ידיו
 וזולין על גב ידיו טהרות.
 ע"כ:

א [בתוסף ברכות לא
 נזכר "דגן" אמנם בתוסף
 חגיגה איתא "דגן"]
 (גלילין): צ' רישל מיז
 (גלילין): ג' [ג' תיבות לא
 שיתמלא זקנר"
 ליתא שם] (גלילין):
ד דאין חגיגה ושמחה
 מכשיל (רש"י): ט' גי'
 המורשיל ומהר"ם: עיש'
 [ו] תיבת **אחרת** ליתא
 בדפוס"ר והגיה כן
 המורשיל ומהר"ם הגיה
 על קושיא בזו: [ז] נציל'
 אבלי ובדפוס: כעין
 כלי:

להקיק מוצח כלקמן צפירקן (דף
מה): ישש ושבעה. פעמים שדוחין
שבת והן כל שצעה ופעמים שאין
דוחין והוא להו ששה ימים ולקמיה
מפרש ואזיל לה: ההפ"ה. לגמור כל
שמונה כן תקנו נציאים הראשונים^(ד)
וצערכין (דף י.) מפרש מאי שנה
מפסח מפני שימי החג חלוקים
בקרבותיהן: והשמחה. לאכול בשר
שלמים דקיימא לן בפסחים (דף קט.)
בזמן שצית המקדש קיים אין שמחה
אלא בצב שגאמר^ה וצחת שלמים
ואכלת שם ושמחת ואף על גב דהאי
קרא לאו צרגלים כתיב דהאי קרא
צבר גרויס וצבר עיבל כתיב מיהו
צרגלים שמחה כתיבא ושמחת צחג^ו:
סובה. לישב בסוכה: גימור המים.

בצמחדי החג שמחית ולא ערצית כדאמרין בסדר יומא צפרק שני
(דף טו:): החליל. שמחת צית השואצה היו שמחים צבג
חליל אינו דומה יום טוב הלכך פעמים שהוא חמשה ימים צבג
כגון שלא חל יום טוב הראשון צבצת לכיון דלא דחי יום טוב
וכל שכן צבצת צבחולו של מועד פשו להו חמשה ופעמים שהוא
ששה כגון שחל יום טוב ראשון צבצת דפשו להו ששה של חול
המועד דצומן מקדש אין עושין יום טוב שני: לילב שבעה.
לדיוס טוב ראשון דחי שבת: ושאד בל הימים. שחל צבג יום טוב
ראשון ונמנמח שבת צבחולו של מועד לא דחי ואע"ג דכל שצעה
הוא מן התורה צמקדש לא דחי כדאמרין טעמא צגמרא. וכן
ערצה צשצעי וצגמרא מפרש מאי שנא שציעי: מצות לילב.
ציוס טוב הראשון שחל להיות צבצת כ"ד: ה"ג י"ט הראשון
של חג שחל להיות צבצת כל העם מויליכין את לולציהן להר הצית
מערב שבת: החזנין. שמשין שהיו שם לזורכי צבור: על גב האיציטבא.
רחצה של הר הצית היתה מוקפת אינצבאות ליטב שם ומסוככת
למעלה מפני הגשמים. על גב האינצבא גר' צמחני דהיינו על
הקהל הכל לקחת איש לולצו: ומלמדיו. צ"ד את כולם לומר
לו לא גזול ולא שאל: גב' מלמד בעלמא. אין צו דא איסור
אסרוהו מה סייג לתורה מלאו צו: ללמוד. נעוועו או צרכו:
ועצירו

רגלי [הנשים] היו עומדים ונעצרים
הנשים היו נקראים והם לא מריקין
בצויליה פרק קמח לחולין (ד' נד):
(שם) נתמלא זקנו ראו ליעשות שליח
לצבור ולירד לפני המצבה ולישא את
כפיו עד שיתמלא זקנו¹³ איכה לאוקומה
בצידי שאין עמו אחר אי נמי לישא
את כפיו בקציעות ובשעה שמרצים
בצרחות כגון ציוס הכפורים ובתעניות¹⁴
ובצמעות וכן צריך לחלק נמי משום
לירד לפני המצבה דצחקורא את
המגילה עומד (מגילה ד' נד.) תנן קטן
קורא צחורה אצל לא פורס על שמע
ולא יורד לפני המצבה ולא נושא את
כפיו משמע הא גדול יורד לפני
המצבה ואף על פי שלא נתמלא זקנו
על כרחק צריך לאוקומה היא
לחולין כגון ליעשות שליח צבור קצו
לירד לפני המצבה ציוס הכפורים
ובתעניות ובצמעות:

שִׁשָּׁה עֶרְבָה שְׁבֻעָה
עֶרְבָה שָׁחַל לַהֲיוֹת
וְשֹׂאֵר כָּל הַיָּמִים שֶׁ
(בְּשַׁבָּת¹³) יוֹם טוֹב
לַהֲיוֹת בְּשַׁבָּת מְזוּלִי
הַבַּיִת וְהַחֲזוֹנִין מִקִּבְּלָהּ
עַל גְּבִי אֵי־צִמְבָּא וְהָאֵל
בְּלִשְׁכָּה וּמִלְמַדִּין אֹרַח
לְזֻלְבֵי לִידוֹ הָרִי הוּא לֵאמֹר
יִרְוֵנוּ וְהִדְוֵנוּ וְהִרְבֵּנוּ

לִיָּבָב וערבה. והשמחה. לִאֲכֹל צֶמֶר
שְׁלֵמִים דְּקֹאֲמֵר צֶ"פ (פסמים)
שָׂבֵאוֹ לִידֵי מִכְנֶה רָחֵק
וְאַחֶר נֹוֹטֵל בְּבֵיתוֹ

בַּעֲלָמָא הוּא וְלִידְחֵי וְשִׁמְאָא יִטְלְנוּ בִידּוֹ וְלִידְחֵי וְשִׁמְאָא יִטְלְנוּ בִידּוֹ

וזהר עיצל מיהו צרגלים שמחה כתיב דכתיב ושמחת צחגך כך פירש
 דבקותטרם וא"ת זימנין דאינס נאכלין כל ח' כגון שחל י"ט ראשון
 דסוכות באחד בשבת ויום שמיני בא' בשבת דאי אפשר לומר כל ח'
 (א) שלמים דליל מוצאי שביעי לא ישחטו דבעין יום הקרבה ויום
 השביעי נמי לא דאין חגיגת שמחה¹⁷ דוחה שבת וע"כ מהני דנשחטו
 ביום [ששי¹⁸] אכיל בשביעי ואין שלמים נאכלין לשני ימים ושני לילות
 דנמנמא דליל מוצאי שבת שהוא ליל שמיני ענרת לא יאכל שלמים וש
 לומר כדאמר רב פפא פרק אלו דברים (סז דף ע"א.) על קושיא
 אחרת¹⁹ משמחו צכסות נקיה וצין ישן ה"נ נימא הכי:

מחנכים נשכחים לעיתים קרובות שיש להם

קנים דלחם הפנים דכתיבי כדתיניא בזמנחת פרק שחי הלחם (דף 15.)
 אחת השבח אלא נכנס מע"ש אלמא חשיב להו מוקצה אע"ג דחזו
 ללחם וצפ' ארבעה אחין (יבמות דף 77 ב:) גזי זר ששימש דקאמר אי
 צבצבלה והולכה טלטול צעלמא הוא ומיהו חם נחא טפי כיון דזר הוא:
 ויעצירו

אגב הספקלים: והזקנים. שדואגין שלא ידחפוס למחר ויתמעכו
 יצא לולבו לידי חצירו הרי הוא שלו צמחנה כדי שלא יהא
 אלא כמנטול ענים וכיון דמן התורה הוא צמקדש כל שצעה ל